

Cimleve

JÓ GYERMEKEK KÉPES HETILAPJA.

Beteg a Bodri.

A gyermekszobában, hej, nehéz nap van ma,
Rórházasdít játszik Pista, meg a Panna.
Betegük a Bodri, feje fáj biztosan,
Vizeskendővel hát bekötik gondosan.

És mint doktor bácsitól Pista gyerek látta:
Romoly arccal Bodri pulzusát számlálja.
Panna ápolónő, ül a Bodri hátán
És csodálkozik szörnyen Pista komolyságán.

Egyes szám ára Románia területén 4 leu.

INGYEN CSOKOLÁDÉT KAPUNK SPITZ BÉLÁNÁL

Legkellemesebb
szórakozó hely

a Viktória kávéház

Kitűnő cigányzene,
szolid kiszolgálás.

Kiscimborák ha fáj a fogatok

Garai bácsi fájdalom nélkül meg
csinálja. 0-0

Plata-Victoria 6.

Hopp gyerekek figyeljétek!
Amit mesélek én nektek
Az én mesém igaz mese,
Sárika a mesém hőse
Éppen így volt, ahogy mondom,
Sárika, az én kis hugom,
Finom és szép ruhát kapott,
Ráadásul, majd kikapott.
Igen, mert a kis Sárika,
Elfogadni nem akarta.
Duzzogott és sírt csak egyre,
„Miért ez?” — anyus, kérdezte:
„Azért nem kell, vigye manó”,
Nem Hass és Friedmanntól való.

Cimborák!

Küldjétek anyukát

Spitz Béla

nagy áruházába bevásárolni, ahol
jutányos árban fiúk és lányok részére
minden színű szövet, grenadin,
zefir és kreton kapható. Fehér-
mükhöz való vásznak igen nagy vá-
lasztékban.

€ hirdetésre való hivatkozásnál min-
den 100 leu értékű vásárlás után egy
tábla csokoládét adok.

A SZATMARI LESZÁMITOLO- ÉS KERESKEDELMI BANK R.-T.

Alaptőke 5 millió lei. Tartaléktőke 1 millió lei
Takarékbetét állomány 30 millió lei.

Vesz és elad mindennemű

idegen pénzeket
és amerikai chequeket
bevált.

Kölcsönöket

legelőnyösebben folyósít.

A „GENERALA” bukaresti biztosító
társaság, valamint a „ASSICURAZIONI
GENERALI” frieszti biztosító társaság
főügynöksége.

BETÉTEKET

könyvecskére és folyószámlára gyümöl-
csőztetésre elfogad és azokat kívánatra
azonnal bármikor visszafizeti.

Cimleves

JÓ GYERMEKEK KÉPES HETILAPJA.

Mese télapóról.

Nagy pelyhekben hullott alá a hó s az erdőt vastag lepellel vontta be. A zuzmarás fák, melyeken csak néhány levél maradt, gyémántként csillogtak a ragyogó napfényben. Minden csendes, néma volt, csak pár veréb és sármány szállt ágról-ágra, hangos csicsérgésükkel fel akarva ébreszteni az alvó természetet.

Az erdő szélén magányosan állt egy kis házikó, mely körül Margit és Ákos vidáman szánkóztak. Mind beljebb-beljebb haladtak az erdőbe s már fázni kezdtek, mikor észrevették, hogy nagyon is messze távoztak a szülei háztól. Gyorsan hazafelé igyekeztek hát, de utközben egy furcsa kis házat pillantottak meg, mely egészen hóból épült, ablakai pedig átlátszó jégből.

— Milyen jó volna egy kicsit megpihenni, mondotta Ákoska, ki nem annyira fáradt volt, mint kíváncsi, hogy vajjon ki lakhatik a furcsa házikóban?

Margitka szívesen beleegyezett s lépteiket a különös házikó felé irányították. Illendőképpen köszönve nyitottak be, de rendkívül megijedtek, mikor egy hosszú szakállu, fehér emberke közeledett feléjük.

— Ne féljeteK kicsikéim, szólott az öreg, én vagyok a hosszszakállu Télapó, üljeteK le s pihenjeteK meg nálam, mert tudom, hogy fáradtateK vagytateK.

A gyerekeK felbátorodtateK e nyájas szavak hallatára s örömeSt pihenteK Télapó házikójában, ki nagyon megszerette vendégeit s mulattatásukra élettörténetét is elmondta, mit a gyerekeK nagy érdeklődéssel hallgattateK.

— Nagyon, de nagyon öreg vagyok én, kezdette Télapó, száz, meg száz esztendő nyomja vállamat, azért jól figyeljeteK, hogy megértséteK Télapó beszédét. Mikor a jó Isten

megteremtette a világot, még a fáktól is megkérdezte, hogy hol szeretnének élni? És teljesítette óhajtasukat. Tőlem is megkérdezte hát az Ur, hogy hol szándékszom tölteni éltém napjait? Kivánságom félig-meddig teljesítette is, s megengedte, hogy ott legyen hazám, hol örökös hó és jég borítja a földet.

Igen ám! De a jó Isten megsajnálta az itteni gyerekeket, kik sokase látnának havat, jeget s nem ismernék a télnek kedves multságait, ha én örökké a havasok országában élnék s megparancsolta, hogy az évnek három hónapját itt kell töltenem. Most már magam is belenyugodtam, látva a vidám gyermekarcokat, amint nevetgélve csuszkálnak a jégen s ujjongva szánkáznak a ropogós hóban s úgy örül a lelkem, hogy ezeket a multságokat én szerzem a boldog gyermekvilágnak. De már nem sokáig időzőm itten, mert közeledik az idő, hogy visszamenjek az én igazi hazámba, hol örökös jég van, hol sohasem olvad a hó; ott vagyok én igazán boldog!

Ti pedig kedves gyerekeK, használjátateK fel a tél hátralevő idejét s azután gondoljátateK néha Télapóra is, ki a viszontlátásig mindig szeretettel fog ti rátateK gondolni.

A gyerekeK szépen megköszönték Télapó szivességét s gyorsan hazafelé indultateK.

Volt mit hallgatni anyuskának és apuskának, mert Ákos egész este Télapóról beszélt.

Margitka pedig könyökére támaszkodva hallgatta Ákoska beszédét, mig elálmosodott.

És álmában is Télapóval élt, vele beszélt, hosszú fehér szakállát cirógatta és könnyes szemekkel megsiratta, mikor — az álom szép világában — utnak indult Télapó, hogy helyet adjon Tavasz királynője tüzes fogatának.

Csilla.

V.

Ment ujult erővel, jó nagyokat lépve,
Mignem hét nap múlva a tengert elérte,
Bucsult a nappal, alkonyodott éppen,
Arany-bibor tüze lobogott az égen.
Bucusu fájdalmába bucsuzott a lelke,
Bucsucsókját a víz színére lehelte,
Kigyulladt a víznek halovány orcája,
A tüzes alkonyat szerelmes csókjára.

Napkirályfi pedig csak állott a poszton;
Álmodó szívében ragyogott az alkony . . .
Majd a hozott lótuszt vigyázva ledobta
A csendesen zsongó gyöngyszínű habokba.
Erre felharsant száz hullám harsonája,
S hirtelen megjelent a vizek királya.
Ugy rémlik előttem, mintha most itt látnám,
Zöld hullámpalást van meggörnyedt hátán.
A fején korona, szigony a kezében —
No, de hogy ne nyujtsam hosszúra beszédem,
Elmondom mi történt. Hallgassatok rája!
Meggzólt a vizek hatalmas királya:
„Leánnyommal jót tettél, mert a szived nemes,
Méltán megérdemled a segítségemet”.
A lótuszra esett mostan tekintete
S ezüst szigonyával azt megérintette
S im! — a virág nőtt, nőtt óriási nagyra,
Ugy, hogy egy ember is elérhetett abba!
„Ülj bele — így szólott — s mig leszáll az este,
Megérkezel fiam a Sziklaszigetre”.
Utolsó szavait a nagy vizi lárma
Elnyelte s eltűnt a tengerek királya.
Napkirályfi pedig nagy bámulatában
Még szólni sem tudott. Azt hitte: álmában
Történik az egész, azután felébredt,
Nem akart hinni a tulajdon szemének!

Lassan lecsendesült a hullámok zaja,
S mint egy tündérleány hosszú szőke haja,
Szétomlott a vizen a haló nap fénye.
Addig a hullámok egészen eléje
Vitték a gyönyörű, nagy virágcsolnakot.
Biztatva beszéltek a csevegő habok
Bájos vizi nyelven mondogatták egyre:
„Nem álmodsz, ébren vagy, nem álmodsz, csak gyere!”
Napkirályfi végre a csolnakba lépett.
Gondolhatjátok: mint folytatom mesémet!

A lány csolnak szelíden ringatta, rengette
S mire a nap tüze kialudt az égen,
A virágcsolnak is parthoz jutott éppen! —

Mélységes csend honolt a Sziklaszigeten,
Mint hogyha nem lakna ottan egy lélek sem.
Egy óriás sziklán ült a világ bölcse,
Napkirályfi mereven nézett az agg bölcsre.
Köszönt, mire megnyílt az aggastyán ajka
S ilyenforma beszéd hangzott tova rajta:
Tudom miért jöttél. Mindent tudok fiam,
Azt szeretném tudni, hogy Csillával mi van;
Jó tehát megmondom: Rabságban van szegény,
Hetedhét országnak legmagasabb hegyén,
Hol a madarak is álmukban ha járnak,
Hol nyoma sincs fénynek, kikeletnek, nyárnak,
Ott a menyaszonyod a Fekete várban.
Menj fiam keresd fel, mentsd meg az életét,
Derítsd fel rabsága fekete éjjelét!”
„Köszönöm! Köszönöm! Napkirályfi mondá —
Oh megyek, sietek! — nem: repülök hozzá!”
Csak nyugodtan fiam várd be a holnapot
— Feddi őt az öreg — aludj itt egy nagyot:
Fogadd meg a szavam! Az öregebb tudja;
Megujult erővel menj a nehéz utra”.

Csakugyan ott is hált, de egy időben kelt
A kelő hajnallal, nem várta a reggelt.
Miként jött, beült a gyönyörű lótuszba,
Hogy kihez igyekszik, tán a hab is tudta
Libegve, suhanva haladt a nagy virág
S hamar parthoz vitte a boldog Napkirályt.
Onnan meg elindult Hetedhétországra
Hetedhétországnak kanyargós útjára.
El sem is beszélem, hogy folyt le az útja,
Hogy nehéz nagy út volt, mindenki tudhatja.
Végre a legnagyobb hegyre is felmászott
S szemé előtt a zord Feketevár állott.
Bámult a királyfi, mint még soha talán,
Elbámult a várnak rettenetes falán
Emlékeztetve az öröksötét éjre:
S éppen ezer torony meredt fel az égre.
S körül a vár alatt óriási víz folyt,
Hanem a víz felett sehol egy hid nem volt
„No itt át nem jutok! — szomorúan mondá —
Lám hiába vagyok olyan közel hozzá,
Hiába vágyik úgy utána a lelkem,

Sötét börtönére mind hiába lettem!
 Utamban a nagy víz! Ugy látszik nincs mentség!... —
 Meg oszt, ha a vízen átal is mehetnék:
 Ebből a dologból nem sok hasznom volna
 Hiszen van várnak éppen ezer tornya
 S ki tudja, hogy Csilla melyikbe van zárva?!...
 S hogy mehetnék be?!... erős falak védik.
 ... Oh Istenem, pedig be kell jutnom mégis!

Ilyen gondolatok vitték körül szegényt —
 Mikor nagy hirtelen felüti a fejét,
 Hullámkára gondolt és megrázta a gyöngyöt
 És a jó Hullámka abb'a percbe megjött.
 Ott termett, miként egy gyönyörű gondolat
 S libbenő fátyláról a zugó habokat
 Végig simogatta és eltűnt a víz rögtön,
 Intett Napkirálynak, hogy utána jöjjön.
 Elértek a várnak fekete falához.
 Kívánom Csillával mielőbb találkoz
 — Szólt Hullámka — én most kissé megpihenek,
 De még nem távozom, közeledbe leszek.

Napkirályfi most a borostyánra gondolt,
 Az jutott eszébe: oh, milyen hálás volt!
 Hátha az inda, most javára lehet?!
 S királyfink megrázta a három levelet
 S pár pillanat múlva már eléje futott
 A hálás borostyán. — Szólt Napkirályfi: Tudod
 Mire kérnélek meg? — Légy jó segíts rajtam,
 Eljött a pillanat, most csakugyan baj van!
 Meg kell tudnom, hogy a vár melyik tornyába'
 Van Csilla, álmaim tündérkirály lánya.
 Felelt a borostyán: „Azonnal megtudod“!
 Ahogy ezt kimondta, akkorra már futott,
 Futott a falakon magasabbra egyre,
 Fürkésző szemekkel mindenütt belesve
 Hol csak egy kis nyílás kínálkozott is rá
 (Lent tündödvé állott addig a Napkirály)
 Majd meg vissza futott lenkendezve szólott:
 „Láttam, aranyhaja messze kicsillogott,
 Egy kis résen által jutott hozzám fénye,
 Oh ha sejtene, hogy közeleg buja vége!
 A századik torony hetedik szobája,
 Az lett börtöne, oda van bezárva.“

„Tehát ezt is tudom! — Napkirályfi mondá —
 Már csak az a kérdés, hogy jutok be hozzá? —
 ... No lám, a törpéket majdnem elfeledtem
 Pedig hát emléket ők is adtak nekem!“

Elővette most a három szakállszálat,
 Megtartá a szót: „Legyen mindig nálad!“
 Meghuzta, — s hirtelen — egész sereg törpe
 — Nem is tudni — hogyan? Ott termett előtte.
 És munkába kezdett száz kalapács, csákány,
 Döngtek az ütések a vasajtók hátán.
 Pattogtak a záruk, csörrent a sok lakat,
 S csákányütésektől omlottak a falak.
 Szabad lett az út a századik toronyba
 Szabadság angyala szállott a toronyra
 Ajtaja megnyílt a hetedik szobának
 Gyönyörű kép volt, mit a belépők láttak!

Imádkozott Csilla összetett kezekkel,
 Félig csukott szeme a menyre nézett fel...
 Térdére borulva Elevét kérlette:
 Könnyürljön rajta! — s ekkor már felette
 Meglibbent szárnya a mentés angyalának
 S hajára hullott a csókja a Napkirálynak.
 Szabad vagy! Szabad vagy!“ — Napkirályfi mondá,
 „Hála Elevének! — Napkirály ismétli —
 Neki köszönhetjük, hála, hála neki!
 De most menjünk Csillám, hagyjuk itt a várat
 Jóltevőink ott lenn várakozva várnak!“

Csakugyan ott voltak s üdvözölték őket,
 Az egymás oldalán boldogan jövőket.
 Szólt Napkirályfi: Olyan jók voltatok
 S én hálám jeléül csak egy szót mondhatok:
 Köszönöm!... De van most még egy nagy kérésem,
 Szerezetek még egy nagy örömet nékem!
 Jöjjetek el hozzánk szép Tündérországba,
 Jöjjetek el Csilla vig lakodalmára!
 „Szívesen elmegyünk, örömünk lesz benne!
 — Felelt egy kis törpe, már hogy is ne lenne!
 Hanem nekünk előbb dolgunk van még hátra,
 Bár az öreg éppen nem kívánja,
 Felkeressük mostan a kacsalábu várat:
 No és ha a lábunk már odáig fáradt,
 Munkához is látunk, egy percet sem késve
 A tündérrablásnak meg lesz büntetése!
 Megyünk, csákányaink csapásai alatt
 Leomlanak ott is a mogorva falak.“

Leromboljuk földig, nem marad kő kövön
 S egy pillanat sem jut arra, hogy kiöjjön
 Bárki is a várból! Mindnyájan ott halnak
 Gonosz okozói tengernyi sok bajnak!
 Ugy van, bűnhődjenek — a többiek szólnak —
 Kik ellenségei a nemesnek, jónak!“

Mondá a borostyán: Bizony „ megérdemlik?
 Meg kell büntetni, ki másra irigykedik!
 Én majd úgy befutom romjait a várnak,
 Hogy rá sem ismernek, kik tán arra járnak.“
 Most Hullámka beszélt, a tó bájos leánya:
 „A bűn büntetését hordozza magába!“
 Én meg vizzel veszem körül a környéket,
 Hol Ármány csuflelkű barátjai élnek,
 Hogy ne is mehessen senki arra a tájra
 S utait csupán zord enyészet járja!“
 Jó lesz biz'a jó lesz, így az igazságos!
 — Hagyta rá a többi — de induljunk már most!“
 És el is indultak.

Napkirály meg Csilla

Ugy érezték már most nincsen semmi hujja
 Örömlüknek. Ők is boldogok lehetnek,
 Kevés idő múlva: Tündérhonban lesznek,
 Kevés idő múlva: hisz' nem mentek ők gyalog,
 Olyan tán még senki álmában sem hallott,
 Hogy egy tündérleány földi uton járjon!
 A dalos madarak fenn az öreg fákon
 Boldog Napkirályit, amikor meglátták
 S oldalán csodaszép tündéri málkáját,
 Szállottak hirtelen nagy Madárországba,
 Vitte mindeniket sebesröptü szárnya,
 Majd meg vissza tértek egy pillanat alatt,
 Szájukba lombokat hozva a madarak!
 A lombokból két kis királyi trónt fontak,
 Diszei a trónnak harmatgyöngyök voltak.
 Napkirály és Csilla a trónt elfoglalta,
 Ekkor a madarak kezdve vidám dalba
 Repültek a trónnal Tündérország felé,
 Tündérhonnak is a főkapuja elé.

No de most már mindjárt végzem a mesémet,
 (Ideje is, hiszen régóta mesélek!)
 Napkirály és Csilla Tündérhonba érve,
 Hajnalt derítettek annyi gyászos éjre,
 Öröm lett a buból és a fekete fátylak
 Csilla mosolyára rózsaszínre váltak,
 Erdő, patak, virág, új életre ébredt —
 Képzelné sem lehet gyönyörűbb egy képet!
 A banya teltének kemény büntetői
 Megjöttek királyfink szíves jóltevői
 S hogy szebben ragyogjon a tündérek haja;
 Megjött a vőlegény sugaras udvara.
 És akik érkeztek boldogságra leltek,
 A harangvirágok vígan csilingeltek.

Hivogató szavuk esküvőre szólott
 A tündérkirálynő esküvője volt most!
 S míg mindenki örült és mindenki vigadt
 Szellőszárnyon szállott ezer virágillat.
 Csevegő patakok csacsogva beszéltek,
 Madárkák daloltak, méhecskék zenéltek.
 Megkezdődött a tánc! Az volt aztán remek
 Olyan szépet látni állomban se' lehet:
 Napkirályfi s Csilla persze együtt járták,
 No de meglelte ott ki-ki illő párját!
 Felhívott egy tündért mindenik kis törpe;
 Örömtől lett hangos Tündérország földje
 Azt hiszem még most is táncolnak a párok
 Nézzétek meg őket, hogy ha arra jártok!
 (Vége.)

Hóember.

*Utcu gyorsan gyermekek
 Menjünk az udvarra,
 Mert most minden, minden ott
 Hóval betakarva.*

*Palkó gyere ide hát,
 Te is Pista rögtön:
 Hengergesd a hógolyót,
 Hengergesd a földön.*

*Hadd nőjön meg gyorsan az,
 És ha aztán készen;
 Hóemberkét faraghatsz
 Majd belőle szépen.*

*Krumpliból lesz az orra,
 Meg a szeme párja,
 Ócska rongyos kalapot
 Kap a kobakjára.*

*Seprű jön a kezébe
 S büszkén pillant széjjel,
 De ha melegebb lesz majd,
 Eltűnik egy éjjel.*

*Elovad a hóember,
 Ha a tél már elszáll;
 Munkára hát gyermekek,
 Mert az idő eljár.*

Naplóm

február 24. Borzasztó ez a Lizi. Mindig baj van vele. Egészen kicsi leány még és mégis mindig olyan nagy bajt csinál.

Édesanyám tegnap óta tudja, hogy naplót írok és azt mondotta, hogy ne írjak a naplóban rosszat a Liziről, mert a naplót kiteszik a Cimborába és nem szép dolog, ha a kis testvéremről rosszat írok és azt elolvassák más gyerekek is; de hiába, mégis — ha bele is kerül a Cimborába — meg kell írni a naplóba, hogy milyen rettenetes dolgot csinált megint a Lizi.

Az úgy volt, hogy eljött hozzám tegnap Kalmár Gyuri és hozott bélyeget. Mert azt még meg sem mondtam a naplóban, hogy én két hete már bélyeget is gyűjtök. Már nagyon sok bélyegem van; hatvannégy darab. Van osztrák bélyegem, német, cseh, amerikai, dán, meg van már Kongó bélyegem, sziami bélyegem, ausztráliai bélyegem, meg nem is tudom már milyen bélyegem. Mondom, feljött Kalmár Gyuri és bélyeget hozott, azt mondta cserélni akar velem. Ad két darab háborus harmincas bélyeget, ha én viszont adok neki egy kettő és felest, egy új tollhegyet, meg egy levonóképet. Sikerült is kicserélni Kalmár Gyurival a bélyegeket, sőt addig alkudoztam vele, amíg megcsinálta a cserét úgy, hogy nem kellett neki a levonókép, csak az amerikai kettő és feles, meg az új tollhegy. Aztán elmentünk korcsolyázni és én ott hagytam mind a hatvanöt bélyeget, mert most már hatvanöt bélyegem volt, a kis asztalon, amelyik azért olyan kicsi, hogy írni tudjak rajta, meg számolni, meg rajzolni, mert én még nem tudok nagy asztalon ilyesmit csinálni.

Mikor sötétedett, hazajöttünk a korcsolyapályáról, hát édes Istenem mi történt? A Lizi mig odajártam, gazdálkodott a bélyegeim között. Hat bélyeget, volt köztük egy nagyon szép svájci bélyeg, felragasztotta a babájának a ruhájára. Egy csomó bélyeggel úgy bánt el, hogy telefirkálta azzal a nagy kék ceruzával, melyet apuka hozott nekünk haza, hogy

legyen neki mivel játszani. Egy másik csomó bélyeggel meg főzőcskét játszott, összetépte apróra és azt mondta, hogy ez a rizskása a levesben.

Mit csinál erre az ember? Megkontyoltam a Lizit, de úgy megkontyoltam, hogy neki esett a szekrénynek és feldagadt a feje. Nagyon el voltam keseredve, mert minden márványgolyómat, majdnem minden levonóképet, ezüstpapirosomat és tollhegyemet odaadtam már cserébe, hogy bélyegem legyen. És most végre volt hatvannégy bélyegem és akkor jön ez a cudar Lizi és most már nincs csak tizenegy bélyegem.

Mikor Lizi a kontyolás után feltápáskodott a földről, már nem is sirt, de mire kiért a konyhába, ahol anyuka tésztát gyurt, éktelenül el kezdett bömbölni. Nem jó azt részletesen elmesélni, hogy kikaptam én, mert a Lizinek feldagadt a feje. Pedig én nem mondtam neki, hogy essen a szekrénynek, én csak megkontyoltam, mert csuffá tette a bélyegeimet.

De hiszen még a verést is kibirtam volna, csak azt nem bírom kibírni, hogy anyukám még azt a tizenegy megmaradt bélyegemet is a tűzbe dobta. Most nincsen se bélyegem, se tollhegyem, se márványgolyóm, sem ezüst papirom és mindennek csak a Lizi az oka.

Óva intek minden olyan pajtásomat, aki bélyeget gyűjt és akinek kis testvére van, hogy az asztalon hagyja a gyűjteményét, mert úgy jár, mint én

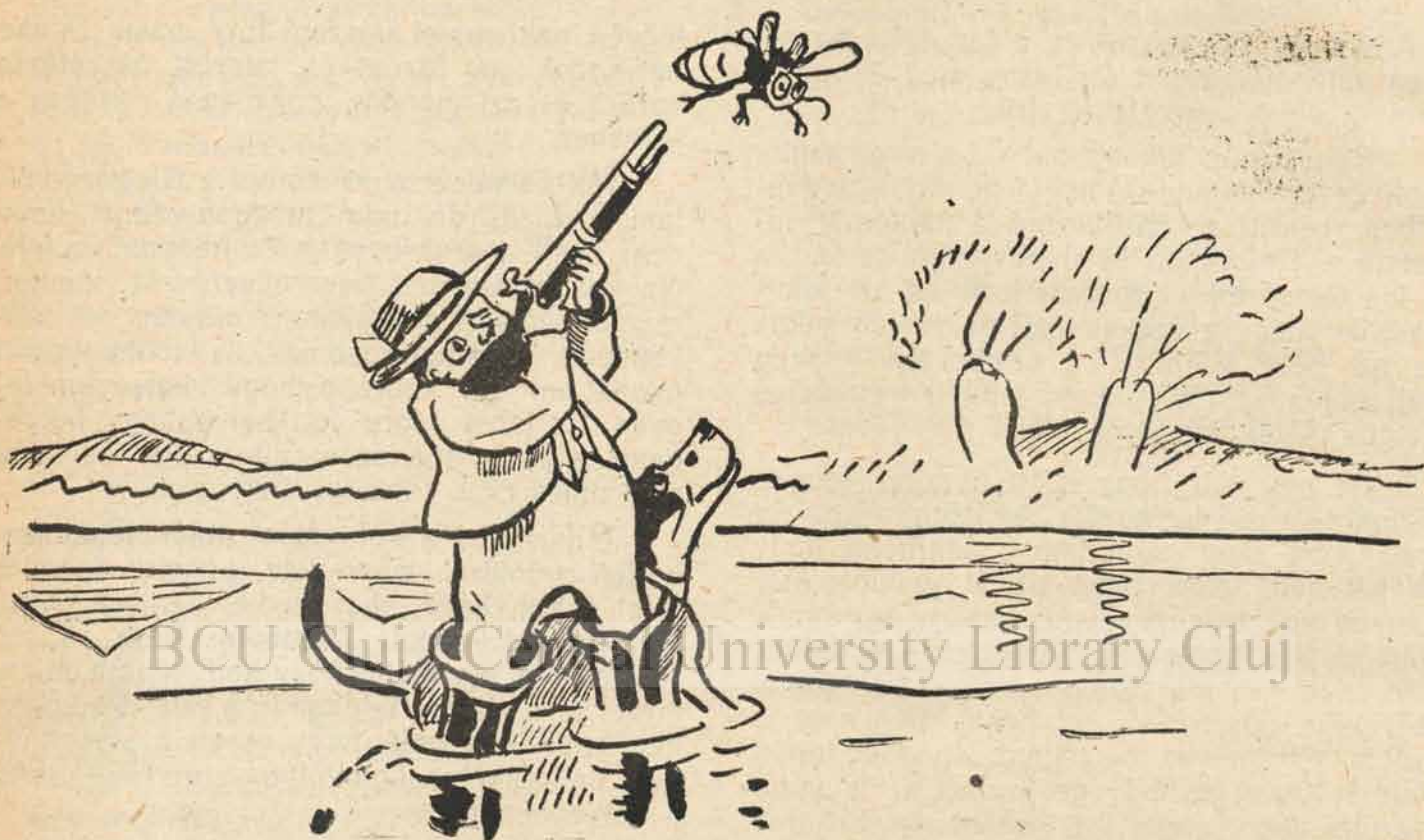
POCZOK PISTA,

II. el. oszt. tan.

Levendula kácsalesen.

Levendula aktát másol
Hat napig a héten át.
Hibát nem ejt, sohasem mázol,
Pontos mint a katonák.
De már olyan rövidlátó
Lett az évek fogytával
Hogy amit leirt kezével,
Eltörli az orrával.

Igy éldegélt Levendula
De bezzeg barátai
Vasárnap vadászni jártak
S hétfőn volt mit hallani.
Elbeszéltek sok érdekes
Szép vadásztörténetet,
Melyektől Levendulának
Nagy kedve kerekedett.

Egy szép napon Levendula
Puskát szerzett, kutyát vett
És szombatról vasárnapra
Ő is büszke vadász lett.
Egy szombatnap, alkonytájban
Fütyönt jó vizslájának
Flintáját vállára kapja
S nekivág a határnak.

Hanem — nehogy elfelejtsem —
Mivel rövidlátó volt,
Ókulárt tett Levendula,
Százszorosan nagyítót.
Ezzel aztán a legkisebb
Madarat is meglátja,
Pontosan megcélozhatja
S biztosabban találja.

És akképen felszerelve
Jó vadász; Levendula,
Nádistóhoz, kácsalesre,
Nagyvigan elindula.
Vizslaszemmel nézett szerte,
Mig otromba csizmája,
Cipp-cupp, cipp-cupp nehézkesen
Cuppogott a mocsárba.

Egyszer csak az Ajax-kutya
Röhög, tüsszög, szipákol,
Roppant szunyog szíjja vérét
S le nem száll az orráról.
Égő orrát égnek tartja
S keservesen felvonít,
Levendula azt hiszi, hogy
Ott fenn mutat valamit.

Hopp! az Ajax orráról most
Szunyogbátya felröppén,
Levendula célbakapja:
Ludnak nézte hirtelen.
Nagyot dörren most a puska,
Am szunyogra ez mit ér?
Jóllakottan szunyogbátya
Vigan tovább döngicsél

A lövésnek nagy zajára
A nádasból egyszerre,
Felrepült vagy ezer kácsa,
Éktelen nagy zajt verve.
Persze mire Levendula
Ujra töltött s célzott,
A sok kácsa bántatlanul
Jó messzire elhuzott.

A furulya.

Rég volt már az nagyon, midőn a három király: Menyhért, Gáspár és Boldizsár utrakelt, hogy mirhát, tömjént és aranyat vigyenek a kis Jézuskának. A hatalmas nagy csillag vezette őket s utjuk nagy rengetegen haladt keresztül. Öreg este lett, amikor kijutottak végre a rengetegből.

Tovább mentek és az ut mentén egyszerre csak kicsiny házikót pillantottak meg. Nagyon elfáradtak már a hosszas gyaloglásban. Éhség és szomjuság gyötörte a három szent királyt, miért is bekopogtak a ház ajtaján és szállást kértek a ház gazdájától.

A kis erdei lakban egy szegény favágó lakott, aki feleségével és négy gyermekével együtt itt tengette életét. A kopogtatásra kinyitotta a favágó az ajtót s a künnlevőket, akik szállást és valami kis harapni valót kértek, bebocsátotta.

— Szívesen adok mindent — mondotta a favágó, — csak azután beérjétek vele. Ágyam csupán csak egy van, amelyben én alszom. Az aszony és a gyerekek a földön fekszenek. Enni valóm sincsen valami sok. Főtt burgonya és száraz kenyér. Ha ezzel megelégesztek, úgy szívesen látlak mind a hármatokat.

A három király belépett. A favágó egy nagy tál főtt burgonyát s egy fél kenyeret tált eléjük. Az utasok éhesek voltak és jóízűen kezdtek falatozni.

Éjszakára az ágyat is átengedte a favágó a három szent királynak, akik csak nagyon szorongva értek el a közös fekhelyen.

Másnap reggel Boldizsár így szólott a favágóhoz:

— Adok neked valamit, hogy megháláljam a vendéglátást. Pénzt nem adok, de annál sokkal többet érő dolgot kapsz tőlem.

Boldizsár most benyúlt a zsebébe és kivett onnan egy kis furulyát és átnyújtotta szállásadó gazdájának.

— Ha valamire vágyad támad, mondd el fönhangon, fujj el egy nótát a furulyán s kívánságod rögtön teljesülni fog. Egyre azonban figyelmeztetek, sohase tagadd meg az alamizsnát vagy a vendégszeretetet a szegényektől.

Igy szólott Boldizsár és mindhárman elbucsuztak szállásadó gazdáiktól. A favágó csak nézte, nézte a furulyát, végre megszólalt.

— Ilyen szerszámot én is tudok faragni. Adhattak volna már más valamit, ha épen ajándékozási kedvükben voltak. Na de hát próbáljuk ki. Meglátjuk majd, hogy igazat mondott-e az, aki adta.

Hangosan elkiáltotta hát magát.

— Fehér kenyeret, pecsenyét s egy üveg bort szeretnék reggelire. S utána elfujt egy nótát a furulyán. Nagyot nézett a favágó és a felesége, mert a fehér kenyér, a pecsenye és az üveg bor ott termett egy pillantás alatt az asztalon.

— Hát így vagyunk? — mondotta a favágó — és egész nap egyebet sem tett, mint mindent kifurulyázott magának, ami csak eszébe jutott. Uj ruhát a maga, felesége és gyermekei számára. Pénzt, drágaságot, szóval mindent, mindent amit csak el tudott képzelni. Pár nap alatt a környék leggazdagabb embere lett.

Majd palotát kívánt a kunyhó helyébe. A furulyászó meghozta azt is. Aztán gyönyörűséges berendezést varázsolgatott a csodaszerszámmal elő. Mikor teljesen föl volt szerelve a csillogó palota, nagy vendégséget adott, hogy új otthonát fölszentelje. Dusan terített asztalhoz ültette az egybegyűlteket s ő maga feleségével együtt boldogan ült az asztalfőn. A terem karzatán muzikusok játszottak. A tömör vendég egészen betöltötte a termet.

Hogy a mulatságot ne zavarja meg semmi, a favágó megparancsolta, hogy semmiféle kéregetőt, vagy koldust ne engedjenek be még az udvarba se.

Épen ezen az estén érkeztek vissza Bethlehemből azok a királyok, akik átadták a gyermek Jézusnak ajándékaikat.

Mikor meglátták a kunyhó helyén a kivilágított palotát, Gáspár így szólott Boldizsárhoz:

— No kíváncsi vagyok, nem élt-e vissza emberünk a furulyával? Megtartotta-e, amire figyelmeztettük?

— Majd meglájuk, — felelte Boldizsár.

Koldusoknak öltöztek s úgy jelentek meg a kapunál, éjszakai szállást kérve.

De csunyán fogadták őket. A gazda kinézett az ablakon, de mivel azt látta, hogy koldusok vannak odakünn, eloldatta kutyáit a láncokról és a szállás kérdőkre uszította azokat.

Futottak ész nélkül a királyok. Gáspárt az egyik kutya meg is harapta.

— Látod, látod, mi lett ebből az emberből — mormolta Gáspár.

— Jó, jó! — felelte Menyhért — lesz még ennek következménye is.

A vendégek ezalatt vigan mulattak odafenn. Már a vacsora végén tartottak, mikor egyszerre csak hintórobogás hallatszott és négy aranyos szerszámú tüzes paripa állott meg a kapu előtt.

A favágó kinézett az ablakon és meglátta a hintót. Leszaladt az udvarra, hogy fogadhassa vendégeit.

A pompás kocsiból a három szent király lépett ki. Mind hármójukon fényes ruha volt, fejükön ko-

rona díszlett s egész öltönyük csak úgy csillogott az aranytól, meg a drágakövektől.

A favágó fölismerte az érkezőkben multkori vendégeit és mélyen meghajolt. Arra kérte magas vendégeit, hogy tisztelnék meg asztalát.

— Köszönöm — felelte Boldizsár — de nem ülök olyan ember asztalához, aki elüzi a szegényeket házából.

— No ugyan szépen megtartottad, amire figyelmeztettünk, — dohogta Menyhért dühösen.

— Hát kutyákkal kergeted el a szegényeket? — vágta oda Gáspár. Megállj! fujok én a furulyámon olyan nótát, amelyet még nem hallottál, fogadom.

Kivett most a zsebéből egy furulyát, épen olyat, mint amilyen a favágóé volt és belefújt.

Egy pillanat alatt eltűnt az asztal, a sok vendég s a pompás palota és a favágó ott találta magát az erdő szélén. Felesége és gyermekei ott feküdtek a régi kunyhó előtt.

Szerencsémre megmaradt a furulyám, — gondolta magában kajánul a póruljárt favágó.

De mindhiába nyuit a zsebébe a furulyáért, mert a varázsfurulya eltűnt a három szent királlyal együtt.

Igy büntette meg a három király a kapzsiságot, amely megrontotta a favágó jószívét. Mig szegény volt ez az ember csak jót és nemesen cselekedett; gazdagsága szivtelenné és kapzsisává tette.

A megjavult gyermek.

Kis szindarab 1 felvonásban

Személyek:

Iskolás leány	Juliska
Álom tündére	Hófehér
Hamupipőke	Óriás
Királyfi	Piroska
Jancsi	Boszorka

7 törpe, tündérek.

(Szin: fehér gyermekszoba. Középen és balra ajtó.)

Iskolás leány: (Szemben a közönséggel, az asztalnál tanul. Előtte könyvek, térkép.)

A Duna ered . . . a Duna a Fekete-erdőben . . . az erdő feketében . . . a Duna ered . . . (Becsapja a könyvet.) Nem megy! Borzasztó nehéz ez a földrajz! És milyen unalmas! Itt a szép meséskönyv és nekem leckét kell tanulnom. Pedig abban igazán nincs semmi érdekes. Még hát miért is tanuljak? Holnap könnyű nap lesz. (Ujjain sorolja.) Először is: földrajz. Azt már tudom. Másodszor: számtan. Ebből magyarázás lesz. Ilyenkor csak a tanító néni beszél. Harmadszor: nyelvtan. Ebből ismétlés. Utolsó óra vallás lesz. Abból . . . izé . . . hát persze! — abból összefoglalás! Szóval, a holnapi leckével készen volnék. Most már mesét olvasok egy

kicsit. Hol is hagytam el? (A könyvet forgatja.) Igen, itt, Hamupipőkén. (Olvas.) Milyen álmos lettem hirtelen. Biztosan a tanulás ártott meg. De már ezt mégis elolvasom. (Tovább olvas.) Jaj, de álmos vagyok. (Feje mindég lejjebb hanyatlik, végre a nyitott könyvre billen. Elalszik.)

Álom tündére: (Hófehérben, fején csillagokkal diszitett rózsaszínű fátyollal, félholdas koronával 3 tündérrel együtt középső ajtón bejön, jobb oldalt a színpad elején megáll s a gyermekhez beszél.)

Tudod-e ki vagyok? — Álmok országának boldog királynője. Mikor az éj szárnya érinti a földet, diszes fogatomon lejövök hozzatok és minden olvasónak egy-egy álmot hozok. S ha jókedvű vagyok, mindenkinek azt az álmot viszem, amelyikre legforróbban vágyik.

Látom, neked legkedvesebb képed, tarka meséskönyved. Ugye kislány, szebb a mese, mint a lecke? Legyen meg hát az örömed, ma éjszán álmodj szépet. Eljönnek sorba, szépen mesés könyved legkedvesebb alakjai.

Mindjárt itt lesz: kendermagot szemelgető kis Hamupipőke, eljön Jancsi és Juliska, Hófehérke, meg a hét kis törpe. Megmutatja hosszú lábát az óriás bátya, eljön pici kosarával gyönyörű Piroska, azután a (mutatja) „hihi-huhu“ vasorru boszoru. (Mind el, balra.)

Hamupipőke: (Egyszerű parasztruhában, haja két ágban leeresztve, kezében kis szakitókosár. Középső ajtón bejön.)

Kicsiny a köles. Még kisebb a kendermag. Talán milliónál is több fér egy ilyen kosárba. Mostoha anyám mégis azt parancsolta, hogy szemeljem külön a kendermagot a kölestől. Ő elment két leányával a fényes bálba. Táncolnak mulatnak. Csillog a ruhájuk és a szép királyfi ott táncol most velük. Én is úgy szeretnék elmenni a bálba, felöltözni egyszer aranyos ruhába. De hát nem mehetek. Itt a kosaramban kendermag és kása. . . Kicsiny mindakettő, sok fér egy kosárba. (Bal ajtón el.)

Királyfi: (Fején korona, jobbáiban kis báli cipőt tart. Középről előre jön.) Szi vem nek az a lány lehet csak a párja, kinek nem lesz

kicsiny ez a fél topánka. És ha elis kopik térdig a fél lábom. Hetedhét országot mégis addig járom, míg ennék a cipellőnek gazdáját nem látom.

Jancsi és Juliska: (Jancsi ingujjban, árvalányhajas pörge kalappal, Juliska szintén paraszt-ruhában, kézenfogva középső ajtón be, — azután előre jönnek. Egyik egy darab kolbászt, másik mézes kalácsot majszol.)

Juliska: Hallod-e Jancsikám? Az a vén boszorka jól csinálta házát. Mézeskalács a te-teje, édes cukor a kéménye, tejes-kása az oldala, jó kolbász a kerítése.

Jancsi: Megégett a csuf, vén banya! Reánk maradt a kunyhója. Öt évig a tetejéből, tíz évig a kéményéből, husz évig az oldalából, harminc évig jóllakunk a kerítésből. (Mindketten balra el.)

Hófehérke: (Tiszta fehérben, kezében hóvirág-koszoru. Középső ajtón be, előre jön.)

Hófehérke az én nevem. Rossz mostohám gyűlöl engem. Kis tükörtől megkérdezte: „Ki a legszebb országszerte?“ A kis tükör azt felelte: — „Szép vagy te is, szép királyné, de mégis szebb Hófehérke.“ Hej, a tükör beszédére rossz mostohám kékül-zöldül s parancsot ad vadászának, hogy engem szurjon keresztül. Így ellenem törni! Dehát mit vétettem? (Hátározott hangerővel.) El is megyek rögtön, nem maradok itten! De hová is mennék? Kihez meneküljek? Rossz mostohám ellen ki védelmez majd meg?

A 7 törpe: (Összefogózva, ugrálva bejönnek középen s körülfogják Hófehérkét.)

1. **törpe:** Ne félj Hófehérke!

2. **törpe:** Itt van a hét törpe!

3. **törpe:** Megtudtam, hogy milyen jó vagy, megvédelek minden ellen.

4. **törpe:** Hallottam, hogy milyen szép vagy, neked adom minden kincsem.

5. **törpe:** A hegyek gyomrából hozok nevető ezüstöt, mosolygó aranyat s velük diszitem föl hullámos hajadat.

6. **törpe:** Lakásom az erdők mélye. Érttem a fák titkos nyelvét, a virágok halk danáját, hulló lombok sóhajtását. Elrabolom a

legtisztább, a leggyöngébb estharmatot. Ha benne orcád megmosod, örökké fiatal marad.

7. törpe: Hallotam, hogy sokat szenvedsz. Dalolok egy olyan nótát, amely lassan meggyógyítja szivednek minden fájdalmát.

Hófehérke: Édes kis törpém! — megyek hát veletek. Merre a hazátok? Én is oda megyek!

Óriás: (Hosszu süveggel, lábán hegyes-orru felemás selyemcipő. Mély, erős hangon beszél. Nagyokat lépve középső ajtón bejön.)

Én vagyok az óriás, a bocskorom felemás. (Ugrik.) Hipp hopp, bocskorom, ott vagyok, ahol akarom!

6. törpe: (Balról visszajön.)

Óriás bácsi! — nem láttad a Hófehérke koszoruját?

Óriás: Vigyázz öcskös, mert a süvegem mellé tűzlek gombostűnek!

6. törpe: Ugyan, ne hengegj már, óriás bácsi. Hiszen igaz, hogy egyet lépsz és átugrod az Óperenciás-tengert, de azután egyebet sem tudsz.

Óriás: Hogy mersz velem úgy beszélni?

6. törpe: Csak az igazat mondtam meg. Azért ne is haragudj, kössünk békét. Jobb is, ha mi együtt járunk. Ami magasan van, azt meglátod te, amit lenn kell nézni, azt meglátom én.

Óriás: (Kezét nyújtja.)

No, hát nem bánom, kössünk békét. (Balra, kifelé megy, nagy léptekkel.) Én vagyok az óriás stb. . .

6. törpe: (Figyeli az óriást s mikor az kimegy, jobb sarokba szalad s onnan megy ki, nagyokat lépve, az óriást utánozva) Én vagyok az óriás stb. . . (El.)

Piroska: (Piros ruhában, fejkötővel, karján elemozsiás kosár. Középső ajtón bejön.) Én vagyok Piroska. Beteg a nagymamám. Friss kalácscsal, tejjel hozzá küldött anyám. Mikor elindultam, szivemre kötötte: „Ne menj az erdőbe, ott lakik a farkas! Még bizony majd fölfal, ha reám nem hallgatsz!” (Bal ajtó felé mutat.) De ni, mennyi virág ott, az erdőszélen! Oda bemehetek, szedek egy kötővel. (Balra elsiet.)

Boszorka: (Virágseprőn belovagol, az alvó kis leányt körüláncolja, majd megáll.)

Hi-hi-hi! Hu-hu-hu! Én vagyok a boszorka! Nem tagadom, nem biz'én, a pokolban lakom én. (Fenyegeti.) Feljöttem, mert halottam, hogy itt olyan kislány van, ki tanulni nem szeret. (Zsebéből nagy kartonlapra festett 5-ös számot huz ki.) Ugye szép szám? Ismered? Ezt most mindjárt lenyeled!

Iskolás leány: (álmában nyöszörög.)

Nem! — jaj nem!

Boszorka: Rontom bontom, irpum-burgum, megeszed!

Törpék, óriás: (Balról bejönnek, mind nagy 5-öst nyujtva a gyermek felé:)

Lenyeled, megeszed!

Iskolás leány: (álmában.) Nem! soha!

Boszorka, óriás, törpék: (Mind balra el.)

Iskolás leány: (Szemét dörzsöli, körülnéz, megkönnyebbülten sóhajt.) Hát csak álom volt! Istenem, az a sok ötös! Milyen jó, hogy nem kellett lenyelnem. (Fölveszi a földrajz könyvet, szívére szoritja s előre jön.) Édes kis könyvem! Csak most az egyszer bocsáss meg: Igérem, hogy többet addig le nem teszek, míg a leckét úgy nem tudom, mint a vízfolyás!

Függöny.

— Saja Ida.

Földrengés volt.

E hó 16-án délben Erdély különböző részein földrengés volt. Biztosan lesz közöttetek olyan, aki érezte a földrengést. A szobában a padló megremegett; tompán, mélyen a föld alól nagy morogás tört elő, itt-ott egy egy butordarab is megmozdult és aztán újból rendes, teljes csend lett. Az egész földrengés nem tartott tovább, mint egy-két szemrebbenés.

Persze Ti még nem igen tanultatok a földrengésről, nem tudjátok, mi okozza. Majd ha nagyobbak lesztek és bekerültök a felsőbb iskolákba, a gimnáziumba vagy a polgáriba, majd részletesen megmagyarázza nektek a tanár ur ennek a csudálatos természeti tüneménynek okát.

Ma még csak annyit sughatunk meg nektek, hogy a föld gyomrában indul meg az a folyamat, amely mire a föld felületére ér, földrengésben nyilvánul. A föld felett beláthatatlan tömegű levegő van és ugyanugy a föld alatt is rengeteg az anyag. A levegő, amely a földet borítja, örökösen mozog, imbolyog és ugyanig mozog, él, formálódik és átalakul az a tömeg is, amely a föld mélyét képezi. Na most már, ha a föld tömegében nagyobb változás, átalakulás áll be, az megremegetti a föld felületét is. A földnek ilyen megremegetését földrengésnek nevezik.

A mult csütörtöki földrengés nagyon gyenge volt. Egy kissé megremegett a talpuk alatt a föld, egy-egy butor meg-megmozdult. Ennyi volt az egész. De néha, ha nagyobb változás áll be a föld megmérhetetlen tömegében, nagyobb erejű a földrengés is. Ilyenkor aztán a rezgés, a lökés lerázza a magas házak kéményeit, leborítja a magas templomok tornyait, összedüti a gyengébb alapokon épült házakat. A még nagyobb erejű földrengés aztán nagy károkat is okoz. Egész városok másodpercek alatt rombadőlhetnek. Van olyan földrengés, amely sziklákat, hegyeket dönt le, folyókat eltérít útjából.

De hála a Gondviselésnek, ezek az erős földrengések nagyon ritkák. Olyan ritkák, hogy a tudomány fel is jegyzi az ilyen nagyobb földrengéseket. Ezelőtt harminc esztendővel

Japánban volt ilyen nagyobb szerű földrengés. Japánban akkor több, mint százezer ház dült össze. Százhetven esztendővel ezelőtt meg Portugália fővárosát, Lissabont seperte el a földszinéről egy földrengés. Itt Erdélyben is volt már egyszer egy ilyen nagyobb szerű földrengés. 1786-ban történt, hogy Kolozsváron négy templomot romba döntött a földrengés és ugyanakkor a kolozsvári vár bástyáit a Szamosba lökte a rengés ereje.

A világnak ezen a részén ritkábbak a földrengések, mint azokon a részeken, ahol a föld tele van tüzhányókkal. Mert talán halottatok már gyerekek, hogy vannak olyan hegyek, amelyek csucsból időnként tüzesfolyadékot öntenek ki magukból.

Az emberek persze olyan helyen, ahol ritkábbak a földrengések, jobban félnek attól, mint olyan helyen, ahol a földrengések gyakoribbak. Dél-Amerikában, ahol nagyon gyakran vannak földrengések, az emberek már meg sem ijednek, egészen egykedvűen fogadják.

A földrengéstől a legjobban az állatok félnek, mert az állatok megérik azokat a földrengéseket is, amelyeket az emberek meg sem éreznek. Néha ugyanis olyan gyengék a földrengések, hogy az ember, akit elfoglal napi munkája, észre sem veszi ezt a gyenge rázkódtatást. Az állat azonban ezeket a rezdüléseket is megéri és fél is tőlük.

Még azt is tudnotok kell, gyerekek, hogy nagyon sokszor van földrengés, amiről sem Ti, de a nagyok sem tudnak semmit. Azokat az egészen gyöngye földrengéseket még az állat sem érzi meg, csak azok a finom műszerek, amelyeket a tudósok arra a célra készítettek, hogy a leggyengébb földlökéseket is lemérhessék velük.

Ennyit mond Nektek a földrengésről a „Cimbora”. Sokat tudnék még írni erről a kérdésről, de aztán nem tudtok majd aludni éjszaka. Majd tovább tanít Benneteket, ha nagyobbra nőttök, a tanár ur és remélem szorgalmasan meg is tanuljátok a természetnek ezt az érdekes és rendkívüli tüneményét.

A bűn büntetése.

I.

Janó a pékboltból lopta e kenyeret,
Ne csodáljátok hát, ha futásnak eredt.

II.

Erdő közepéig meg sem áll futása,
Hogy lakomázását senki meg ne lássa.

III.

Mehidől a fának, kését elbrántja,
Jóízben ropog már a cipó háta.

IV.

De lopott kenyérnek kemény ám a hája!
Ne hagyd magad, Jankó, elvágod te még ma!

V.

Nehirugsz kodik... beleszalad kése...
Bűnnek el nem marad soha büntetése.

ACIMBORA REJTVÉNYEI

Betű rejtvény.

ély	ély	ély	ély	ély	ély
ély	ély	ély	ély	ély	ély
	ély	ély	ély	ély	
		ély	ély		

Földrajzi rejtvény.

Vác, Huszt, Lipótvár, Segesvár, Makó, Róma,
Rozsnyó, Yokohama, Siófok, Enyed, Orsova,
Ákos, Árokszállás, Arad.

A kezdőbetűk egy kedves erdélyi város
nevét adják.

Négyzet rejtvény.

a	a	e	e
e	gy	gy	l
l	m	m	s
s	u	u	ü

Az ügyetlen ellentéte.

Fiunév.

Ami márföl nem bontható.

Fiunév.

Minél többen fejtétek meg ezeket a rejtvényeket. A rejtvényfejtés jó és hasznos mulatság. Örül az ember, ha teljes eredményre jut és ezenfelül is a rejtvények értelmének kiokoskodása élesíti elméteket, fejlesztí leleményességeteket.

Aki helyesen megfejti a »Cimbora« mai számának rejtvényeit, az írja meg a megfejtést a Cimbora szerkesztőjének. A megfejtők között három szép mesés könyvet fogunk kisorsolni és a szerencséseken felül leközzöljük a lapban mindazoknak nevét akik a Cimbora mai rejtvényeit helyesen fejtették meg.

E szám rejtvényeinek helyes megfejtését, a nyertesek, valamint a megfejtők neveit a Cimbora ötödik száma közli.

A CIMBORA POSTÁJA

Öreg Cimbora üzeni:

(Ebben a rovatban minden kis cimbora levelére válaszolunk.)

Roóz Erzsébet Nagyon ügyes rejtvényeket küldtél be, Erzsike. Köszönjük szépen, valamelyik legközelebbi számban közölni is fogjuk őket. — **Schäfer Laci.** A rejtvényeket jól megfejtetted ugyan, de azért egy kicsit megdorgállak, szedte-vette. Mi szép Cimborát küldünk Neked, joggal elvárhatjuk, hogy Te is csinos, tiszta levélkében írd meg a rejtvény megfejtését. Ugye máskor így lesz? — **Földes Laci.** Elhiszem, Lacikám, nehéz mesterség a rajzolás és azt is elhiszem, sokáig dolgoztál rajta, míg elkészültél ezzel a kép-rejtvénnel. Azt is írod, hogy a lovat, amelyet te rajzoltál szebbre rajzoljuk, mert a te általad rajzolt ló nagyon hasonlít a számárhoz. Sebaj, fontos az igyekezet és te kis rajzoddal igazán igyekeztél. Közölni azonban ezt a rajzot nem fogjuk, talán a legközelebbit, ha az még ügyesebb lesz. — **Rubin Andor.** Az egyik betűrejtvényt megfejtetted, Derék! Hát a másik kettővel mi lesz? — **Garai Jancsi.** Isten mentsen, nem kell összevagdálni azt a szép Cimborát. Csak a megfejtést küld be, a rejtvényeket hagyjad csak benn az újságban. — **Jakab Ernő.** Az egyik betűrejtvényt nem jól fejtetted meg. A helyes megfejtést meglátod a Cimbora negyedik számában. —

Glück Irma. Csunya papiroson, ceruzával, maszatosan írtad a levelet. Nem tudta az öreg Cimbora elolvasni. — **Glück Imre.** Hibás a megfejtés. Enyje, enyje! — **Hermann Endre.** Az egyik betűrejtvény megfejtése hibás. Őlj neki még egyszer, majd csak sikerül. — **Markovits Sándor.** Enyje Sanyi. A számtannal hadilábon állunk. A betűrejtvény jó, de a szám-rejtvény — ötös. — **Mitler Jenő.** Két rejtvényt jól megfejtettél, a harmadikat nem és így nem kerül bele a te neved a sorsoló kalapba — **Illés Jakab.** Mind a három rejtvényt meg kell fejtetni. — **Goldfinger Tibor.** Nem jó a szám-rejtvény megfejtése, Tibi! — **Scheer Izsó, Nagykaroly.** — Nem szabad türelmetlennkedni fiam. A Cimbora negyedik számában benne lesz az eredmény. — **Ehrenreich Borka.** Köszönjük a leveledet Borka, de szeretnénk az írásodat is látni. Ne írd többet gépen, mert abból nem látjuk, hogy mennyit tanultál az iskolában. — **Kardos Laci.** Ez már jó rejtvény, ezt közölni is fogjuk; de azért te sem vagy ám mindentudó Laci, mert a második szám egyik betűrejtvényt hibásan fejtetted meg. — **Fischer Gyurika.** Szervusz Gyurka. Örülök, hogy megfejtetted a betűrejtvényt. Persze, hogy a szám-rejtvényt még nem tudod megfejtetni, kicsi vagy még ahhoz. De majd megnősz Gyurka és akkor, amikor én ismerlek, nem lesz olyan nehéz rejtvény, amit a te kis okos, szőke fejed meg ne fejtessen. Ha a rajzaid jók, kitegyük a Cimbora-ba, csak küld be. Azt meg kikérem magamnak, hogy nekem azt írd, hogy csokolod a kezemet. Cimborák közt nem így szokás. Hanem tudod mit? Ha nem csalódom, én vagyok az idősebb, hát igyuk meg a brudert. Szervusz Gyurka! — **Többeknek.** Kis leveleitekre csak akkor válaszolunk, ha pontosan megírdátok az utcát, házszámot, ahol laktok és azt is közlitek velünk, hogy hanyadikba jártok. (Több levélre Öreg Cimbora a következő számban válaszol.)

Előfizetési árak:

Egész évre	160 leu.
Fél évre	80 leu.
Negyed évre	40 leu.
Qgy hóra	15 leu.

A Cimbora hetenként egyszer, vasárnap jelenik meg.

Az előfizetések a Szabadsajtó könyvnyomda és lapkiadó részvénytársaság Satu-Mare (Szatmárnémeti) címre küldendők.

INGYEN CSOKOLÁDÉT KAPUNK SPITZ BÉLÁNÁL.

Agyag és Vegyipar Részvénytársaság
Satu-Mare — (Szatmár)

ELŐÁLLIT:

Csontenyvet,
Bőrenyvet,
Oroszenyvet,
Folyékonyenyvet.

Csontzsirt,
Különféle szappanokat,
Kocsikenőcsöt,
Műtrágyát.

Legszebb

szövetek és divatárúk
SCHVARTZ és LEOVITS
áruházában kaphatók.

Általános Ipari és Kereskedelmi Részvénytársaság
Satu-Mare (Szatmár) Str. Stefan Cel Mare (Kazinczy utca) 1.
Alaptőke 3.000.000. — lei,
Telefonszám 276. Sürgőnycim: Comerciala.
EXPORT-IMPORT.

Hangya szövetkezet
(a főpostával szemben)

Raktáron tart
minden

fűszer- és rövidárut.

Férfi, fehérneműre alkalmas tartós vászon méterje 25 lei,
Női fehérneműre kiváló minőségű, könnyű mosó mtr. 25 lei,
Férfi fehérneműre Madapolon selyem szállu méterje 31 lei,
Női fehérneműre valódi francia Madapolon méterje 31 lei,
Női fehérneműre batist madapolon igen szép és finom anyagba készült árut e 8 évben nem láttunk mtrje 55 lei

Fratii

FRIEDMAN
Testvéreknél.

Telefonszám 12.

Cimborára

előfizetéseket Erdély minden könyvkereső kedője felvesz.